

Štyri nádychy

Prečo by sa sny nemali plniť? Túto otázku si často Bleak pokladal a nikdy si na ňu nedokázal odpovedať. Lebo Zem už nie je prispôsobená na starý život? Pretože zlaté časy sú už len v rozprávkach a povestiach pre deti? Vládne totalitný režim a o slobode nemôže byť ani reči? Boli to vážne problémy na realizáciu odpovede, ale on stále cítil, že sa predsa dajú rozriešiť. Že jeho sen nemusí byť iba túžba opitého básnika.

Stál uprostred nádhernej lúky. Vietor mu jemne vial do tváre a upokojujúcimi pohybmi zohýbal trávu siahajúcu po pás. Bol korábom na vlniacom sa mori zelene. O jeho nohy sa jemne obtierali desiatky listov a kvetov. Pomalým krokom začal rozrážať trávu a vytrčajúce klasy nechal pritom pretekať pomedzi roztvorené prsty. Na celej oblohe sa prehánalo len pár bielych chumáčikov podobný šľahačkovým kopčekom na bledomodrom pudingu. Slnčné lúče ich okraje pozlátali a dodali im tak nádych svätej čistoty. V tomto Edene sa nenašlo miesto pre hnev, stres ba ani telesné strasti. Sloboda bola pánom tejto malebnej lúky. Už mu nikto nerozkazoval a jeho to napĺňalo až detskou hravosťou. Spravil ladný kotrmelec a rozbehol sa s úsmevom vpred, pokúšajúc sa predbehnúť vietor a dočiahnuť na mraky. Cítil sa tu ako doma.

Lenže zrazu preťalo ovzdušie elektronický škripot a nasledovný ženský hlas. „Vojak Bleak. Ihneď sa dostavte na mostík.“

Krv mu začala tuhnúť v žilách a všetka tá krása sa začala vytrácať. Tráva sa drobila na maličké kúsočky a vznášala sa v červenom opare k oblohe a zakryla celé slnko. Krvavý pútnik mu vždy dal na vedomie, že sny sú zatiaľ len hlúpy výmysel.

„Au,“ tresol si hlavou o strop postele. Nebola to až tak postel' ako skôr malý výrez v stene, podobajúcej sa na rakvu. Mala na výšku len meter a pri jeho tvrdej hlave, musel personál opravovať plafón skoro každé ráno. Dneska vydržal náraz, čo ho ešte viac nahnevalo. Päsťou spravil do umelého plafónu diery a spokojný so svojou rannou rozcvičkou sa doslovne vygúľal z postele.

„Vojak Bleak,“ stále na neho z nástenných reprákov kričal otravný hlas. „Ihneď sa dostavte na mostík.“

„Nie som hluchý,“ zašomral si a znechutene stlačil oranžový gombík, aby vypol budík. S praskaním si natiahol chrbát a prekrvil stuhnuté končatiny. Mal ešte asi pätnásť minút, kým nezačne plukovník zúriť. Iní by si svojou drzosťou kúpili guľku do hlavy, ale on si to mohol dovoliť. Bol ich najlepší vojak a potrebovali ho.

Pristúpil k umývadlu a so záujmom sa pozrel na svoju tvár v malom zrkadle. Na holej hlave sa mu ťahala dlhá ryha končiaca len pár milimetrov od pravého oka. Tento škrabanec spolu s tvrdými rysmi tváre mu dodávali hrôzostrašný výzor. Tvár, ktorá mu zakrývala dušu pre detail.

Rukou si prešiel po strnisku, ale nepúšťal sa do ranného holenia, na to nemal vôbec náladu. Zhlboka si povzdychol, lebo v hlave mal len jednu myšlienku. Zase sa mu sníval ten sen. Počas spánku sa už stával skoro samozrejmosťou. To by mu až tak nevadilo, ba naopak miloval tie pocity slobody. Stáť uprostred lúky bola nádherná predstava, ale neuskutočniteľná a vždy končiaca Krvavým pútnikom. Odostrel si malé okienko a trochu naivne sa zahľadel von. Detsky dúfal, že niekto so zázračnou paličkou rozohnal tú prekliatu hmlu, ale na jeho sklamanie sa vonku stále vznášal hustý karmínovo červený smog, pozostávajúci z rádioaktívnych látok a arzenu. Už zahalil celú zem a jediné miesta nedotknute smrťou zostali vysokohorské územia a podzemie. Je pravda, že civilizované mestá boli skryté pod kupolami, kde sa nachádzali parky, lesy, farmy... Ale to všetko bolo umelé a ozajstná príroda dožívala vonku v troskách. Pri Krvavom pútnikovi, ako ho nazvali, začal byť kyslík najdrahšou surovinou. Z tohto kedysi úplne bežného prvku sa po Vojne sirôt stal

najvyžiadavanejší artikel. V mestách sa ho nachádzalo dost, vďaka jeho výrobe z vody pomocou elektriny, ale za vysokú cenu. Každý platil nehoráznu daň, aby sa mohol nadýchnuť. Zaplať alebo umri.

Nevšímajúc si opakujúceho sa hlasu, volajúceho bezodkladne na mostík, vošiel do malej sprchy. Opláchol si mohutné plecيا s bledými pásikmi po škrabancoch a nahodil sa do čierneho trička.

„Bleak. Neštví ma, lebo tam prídem pre teba osobne,“ príjemný ženský hlas nahradilo škrípanie starých dverí.

„Dúfam, že stihli spraviť kávu,“ zahundral si a v šľapkách sa vybral na bojovú poradu.

Vždy keď vkročil na mostík, premkla ho detská bázeň. Ako mohli napchať taký salón do lietadla? Aj keď je pravda, že Flying Stim bol najväčším bombardérom Ríšskeho Comonwelthu, ale i tak miestnosť plnú nábytku vopchať do lietadla je úctyhodné.

„Zdravím voľopolok,“ riekol po vstupe. Moc sa pri tom nepokúšal dívať na červeného plukovníka sediaceho za stolom uprostred miestnosti.

„Á, náš veľký macko sa konečne prebudil,“ podpichla ho nádherná blondína. Poznal množstvo žien, ale Líza patrila k tým najkrajším, aké kedy videl. Pri nej by sa aj samotný kancelár roztopil. Momentálne to bol mládenec, s ktorým doteraz koketovala. Nechcel byť v jeho koži, lebo už ju dobre poznal. Len sa s ním zahrávala, ale k telu si ešte nikoho nepustila.

„Prečo sa tvárite, akoby som meškal? Veď traja ešte chýbajú,“ dotknuto sa ohradil pred vyčítavým pohľadom plukovníka.

„Si tu ako posledný, takže sa tu nenafukuj,“ ozval sa z tmavého kúta po jeho pravici George. Sedel so založenými rukami nad šachovnicou a ani okom nezavadil o Bleaka. Oproti nemu sedel blondavý Johansson a víťazoslávne si trel ruky. Pred každou akciou si dali partičku a vždy vyhral robustný Švéd. Tieto hry sa už stali skoro tímovým rituálom. Taktiež aj prehry najstaršieho člena Georga.

„Všetci už poznajú plán, len na teba musíme stále čakať,“ riekol Plukovník zachrípnutým hlasom a ukázal mu stoličku. Vojak si poslušne sadol a nevyhrocoval situáciu Pickovým menom. Ten blázon zaiste už teraz netrepežlivo behá okolo výsadekových dverí.

„Si veliteľom štyroch životov, tak sa prestaň správať arogantne a poslúchaj aj nás, nielen seba,“ začal kázeň Plukovník. „Doteraz ste likvidovali len malé nepriateľské základne, ale teraz ide o niečo veľké. Našli sme úkryt jedného z hlavných vodcov rebelov. Skrýva sa v jednom z tibetských budhistických chrámov. Cieľ je určite dobre chránený, takže si musíte dávať dobrý pozor,“ zdôrazni Plukovník. Popri tom vytiahol čiernobielu fotografiu, na ktorej bol starší muž s okuliarmi. „Zneškodniť, rýchlo a isto,“ zadal hlavný dôvod misie. Ďalšia špinavá práva, povzdychol si v mysli. Pritom si zobral do rúk ďalšie fotky snímok miesta na zapamätanie si terénu.

„Vravíte, že je to v Tibete? Nie je to zóna Y?“ spýtal sa ledabolo George.

„My ideme do čistého prostredia?“ vyhrkol Bleak a spozornel.

„Hej je to vaša prvá misia v čistej zóne, takže si dávajte pozor na slnko a pre istotu si nechajte masky,“ poučal ich Plukovník.

„Keci,“ vyprskol Bleak a nedočkavo začal prešľapovať na mieste. „Toto nie je nočný výsadok?“

„V noci je to riskantne, takže za hodinu je zoskok. Budeme vás kryť kobercom,“ odpovedal mu Plukovník.

„Čože? To chcete len tak ničiť nepoškvrnenú zónu? A ak vravíte, že je to dedina, tak zomrú civilisti,“ zdesil sa Bleak.

„Ste vojak a toto sú rozkazy. Vás nemajú zaujímať ich následky,“ chladne prehovoril plukovník.

„Potom by si velenie malo všímať aj ľudí a nie cieľ,“ prehovoril po chvíľke Bleak kovovým hlasom a bez salutovania sa obrátil na odchod.

„Ste prepracovaný. Po tejto robote dostanete dlhú dovolenku,“ povedal mu Plukovník rozzúrene, keď bol vo dverách.

„Nielen ja som tu prepracovaný,“ drzo odsekol vojak.

O necelú hodinu si už nasadzoval čiernu prilbu. Stáli v zadnej časti lietadla, odkiaľ o chvíľu vyskočia do prázdnoty.

„Otvorte už konečne dvere,“ kričal a poskakoval malý červenovlasý chlapík okolo ostatných. Keby nebol tak dôležitý pre tím v oblastiach elektroniky a pyrotechiky, tak by ho ihneď s radosťou Bleak vyhodil von, ale bez padáka. Ešte stále bol napálený z rozhovoru s plukovníkom. Čím bol starší, tým viac si prestával vážiť velenie a spochybňoval ich rozkazy. Ľudí nerozdeľoval na hodnosti. Rozdeľoval si ich do svojich vnútorných škatuliek podľa činov, ktoré vykonal.

„Tvoja horlivosť je trošku otravná a my sa musíme sústrediť na prácu, zlatko,“ vytrhol ho zo zamyslenia nežný Lízin hlas. I keď to riekla s úsmevom, v pozadí sa rysovala vyhrážka. Pick si nechcel proti sebe poštvať ochrancov, takže nahnevane sa postavil ku oknu a stíchol. Sám nevedel ani poriadne nabiť pištoľ.

„Ďakujem ti Lízanko,“ žmurkol Bleak na Lízu. „Každý už pozná náš cieľ. Kryte si chrbát a hlavne nenechajte sa strhnúť strelbou. Udri a uteč,“ dal poslednú radu svojej jedinej rodine. Pochytali sa do kruhu a trikrát bojovo zahúkali. Následne sa rozišli a nasadili masky. Všetci ich mali žltej farby okrem Bleaka a Lízi. On na nej mal namaľovaný úsmev lebky. Niekoľko krát mu zachránila život, keď sa nepriateľ pri pohľade na ňu zdesil a nestihol zareagovať. A Lízina maska mala dokreslené rúžom našpúlene pery. Nepriateľ tak dostal od nej bozk na rozlúčku. V tmavej miestnosti zasvietilo červené svetlo, čo znamenalo pripraviť sa. Aj napriek hučaniu prúdových motorov bolo počuť otváranie bombovej komory. Bleak zaťal zuby a pokúšal sa nevšímať si zvuk padajúcej skazy. O chvíľku sa otvorili dvere a miestnosť zalialo biele svetlo.

„Juchúú...“ prekričal Pickov výskot v slúchadlách príkaz na zoskok. Po ňom aj ostatní vyskočili von. Iba Bleak stál ako skamenený a hľadel na svetlo. Zabudol na okolie a s rozbúšeným srdcom vystrel ruku. Hrejivé slnečné lúče mu dopadli na holé predlaktie. Bolo to preňho niečo nové. Nachvíľu ho do reality dostalo postrčenie a nasledovný pád. Lenže potom uvidel, čo sa nachádza vonku a úplne sa znova nechal strhnúť snívaním. Padal otočený smerom k zmenšujúcemu sa lietadlu a obdivoval oblohu. Bola bledo modrá a nikdy v živote nevidel takú nádhernú farbu ako bol plášť atmosféry. Nečakane všetko zbelelo, lebo vletel do malého oblaku. Pretočil sa na brucho s pocitom uspokojenia. Nie je to lúka, ale nie je od toho ďaleko. Keď z neho vyletel, od šoku skríkol. Pod ním sa rysovala zvrásnená zem. Už videl stovky fotografií spravených lietadlami, ale ani ten najlepší fotoaparát nedokázal zaznamenať tú detailnú krásu. Miesilo sa na povrchu planéty toľko farieb, od zemitej hnedej až po tmavomodrú. Himaláje a ich zasnežené končiare mal ako na dlani. Doteraz mal len nočné výsadky, preto sa nevedel nabažiť osvetlenej krajiny bez červených známkov Pútnika. Cítil sa taký slobodný a šťastný. Tu nepanovali ľudia a skoro ani príroda. Len gravitácia mala moc a dávala mu ešte niekoľko minút na pokochanie sa krásou.

Konečne sa mohol pritom nechať zaplavovať skutočným slnkom. Nenávidel sa za to, že doteraz bolo závislý na elektrickom svetle, nahradzujúci najbližšiu hviezdu. Je pravda, že sa používali špeciálne žiarovky dodávajúce ľudskému telu všetky potrebné vitamíny. Lenže nebolo nad to nechať sa oslniť skutočnými lúčmi. Dokázali človeku dodať niečo navyše a to radosť. Takto zasnený si moc nevšímal dianie pod ním. Leteli nad dedinou, vyzerajúcou ako roztratené kúsky stavebnice. Bomby dopadli na kamenné štvorce striech a do vzduchu sa

zniesol veľký oblak dymu. Medzi výbušninami boli vložené aj dymovnice a tie im mali pomôcť k skrytému dopadu. Koberček.

„Bleak, nespí!“ skríkla Líza.

„Sakra,“ vyhrkol Bleak pred strhnutím tlakovou vlnou. Úplne sa zabudol dať do polohy šíp, pri ktorej bol hlavou hore a telo mal napnuté. Takto sa eliminoval tlak z výbuchu. Nacvičoval to aspoň tisíc krát v simulátore a zopár krát to aj zažil. Všetko bolo počítačom vymerané a naplánované, ale on i tak padal v ľahu. Za ohlušujúceho zvuku z explózie dostal priamu ranu do hrude. Prudko sa mu pri tom znížila rýchlosť a doslovne ho odhodilo do strany. Už v polohe šíp to bolo nebezpečné a náročné, preto bol rád, že to prežil i keď sa ocitol v nekontrolovateľných kotrmelcoch a nedokázal sa nadýchnuť. Vyzeralo to byť niečo vážnejšie ako vyrazený dych. Okolie sa mu rozmazalo do jednej farebnej šmuhy, takže nevedel, kde sa nachádza zem. Zastaviť rotáciu by dokázal, ale bez nádychu úplne spanikáril a začal kričať. Pravda, bez vzduchu dokázal len naprázdno otvárať ústa. Plúca sa proste nedokázali roztiahnuť a následne stiahnuť. V tej chvíli by skôr kameň začal dýchať ako on. Zachvátil ho závrat a z nedostatku kyslíka strácal vedomie. Vôbec nedokázal vnímať krik svojich ľudí, čo to všetko videli. Upadal do temnoty.

„Priateľu, to zvládneš. Nevzdávaj sa preda tak ľahko,“ zarezonoval mu v ušiach neznámy hlas. Až neskôr zistil, že to bol vždy mlčanlivý Johansson. Tie slova ho vzpružili a dodali mu posledný zúfalý nápad na záchranu. Zaťal ruku do päste a silno ňou buchol do hrudníka. Nasledovala neznesiteľná bolesť, ale konečne spravil prvý malý nádych. Po štvrtom celý nadšený začal myslieť na ďalší problém. Potreboval sa prestať krútiť a otvoriť padák, ináč sa určite do neho zamotá. Na stabilizáciu pomocou nôh a rúk už nebolo času.

Žobrák, skrsla mu spásonosná myšlienka. Malý padáček sa používal pri výnimočných prípadoch na vyrovnanie polohy a spomalenie. Pre Bleaka to bol doteraz zbytočnosť slabochov a žien. Preto si vôbec nevedel spomenúť, kde sa nachádza otváracie lanko. Rukou si prešiel po ruksaku a hľadal hocijaký výstupok, tváriaci sa ako lanko s očkom. Hneď aj našiel jeden, ale po nádejnom potiahnutí mu zostalo v ruke len poľná fľaša. Znechutene ju pustil a beznádejou pokračoval v hľadaní. Preto keď ho konečne našiel, od vzrušenia lanko odtrhol. Nasledovala znásobená bolesť v hrudníku a zastavenie sa mihotu farieb na jedno miesto. Nezaváhal a hneď aj otvoril hlavný padák. Vtedy stratil vedomie.

Po otvorení očí videl len tmú. Tá sa pomaly začala rozplývať a sústredovať do flákov. Tie tiež mizli ako tma, ale ešte dlho trvalo, kým dokázal zaostriť zrak. Vlastne ani nevedel kde je a ako dlho tam už leží. Ostrá bolesť po celom tele ho, ale nenechala na pochybách, že žije. Skúmavým pohľadom prešiel po okolí. Nachádzal sa uprostred starej maštale plnej sena a smradu. Malé čínske prasiatko mu so spokojným krochkaním, obhrýzalo šnúrky na čizmách. Pousmial sa a jemne ho nohou odstrčil. Pritom vyrušil bielu sliepku sediacu pri jeho boku. Stále to mohlo byť horšie. Celkovo, ocitnúť sa na elektrickom vedení je neprijemnejší zážitok. Musel sa však odtiaľ dostať čo najskôr. Stuhnutými prstami otvoril malé vrečko na nohaviciach. Jeho nešikovnosťou mu z neho vypadla podlhovastá tabletká.

„Do pekla,“ zamrmal a pokúšal sa ju naslepo nájsť podľa hmatu, lebo nedokázal ani hlavu poriadne nadvihnúť. Dúfal, že nemá poškodenú chrbticu. Na to by musel mať veľkú smolu, keďže kvôli plastovým doštičkám v jeho oblečení, by malo jeho telo vydržať aj smrteľné nárazy. Lenže človek nikdy nevie, ako je na tom, pokiaľ to neskúsi a na to potreboval menší doping. Jumpik bola látka podporujúca vyplavovanie adrenalínu do tela, obsahujúca taktiež aj látky na energiu. Organizmus to dokázalo postaviť zázračne na nohy. Jedinou nevýhodou bolo, že po vyprchaní účinku, došlo k abnormálnej únave a často až k výpadkom vedomia. U slabších jedincov dochádzalo dokonca aj k smrti. Teraz sa pokúšal tu zázračnú pilulku neohrabane nájsť na zemi plnej sena a hnoja. Po jej konečnom nájdení zistil, že polku už

skonzumovala sliepka. Podráždene ju prehltol na sucho, lebo vodu nejakým spôsobom vytratil cestou a čakal. Premýšľal pritom nad tým smolným dňom. Čo ho ešte všetko čaká?

Po minúte sa začali dostavovať účinky. Uľavilo sa mu, keď pohlol nohami a rukami, aspoňže miecha bola v poriadku. Zranenia spôsobené výbuchom odhadoval na niekoľko zlomených rebier. Našťastie neprebodli pľúca, takže nekrvácal zvnútra a dokonca na pár škrabancov ani zvonku. Takže nevykročil ráno až tak nesprávnou nohou.

S drogou v tele sa pozviechal a s pocitom Lazara vyšiel dierou v stene, ktorú vybúral do tenkých stien pri páde. Oprel sa zničené o stenu a zhodnotil svoj stav. Až vtedy si všimol krúžok v jeho ruke. Pochádzal zo žobráka a celú dobu ho křčovito držal. Na konci krúžku bol pripevnený ružový lístok.

„Veľký chlapec sa odhodlal pre ženské veci?, bol na ňom krasopis, napísané Lízinou rukou a srdiečkom na konci. S povzdychom ho zahodil a pomocou automatickej pušky vyšiel cez dieru v stene. Nemal ani najmenšiu chuť pokračovať v misií, ale nachádzal sa za nepriateľskou líniou. Počul už o mučiaciach praktikách rebelov na zajatcoch a zisťovať, čo je na tom pravdy, sa mu príliš nechcelo.

Vonku ho privítali príjemné slnečné lúče. Keby nebolo počuť v diaľke strelbu a výbuchy, tak by to bol výnimočný nádherný deň. Problém bol, že zaletel príliš ďaleko od centra mestečka. Keby tak vedel aspoň akým smerom. Vysielačka nefungovala, vlastne nefungovala celá elektronika a preto sa nevedel zorientovať. Nakoniec vsadil na jeho druhov a vydal sa za zvukmi boja.

„Bleak, ako dlho si nešiel autobusom?“ spýtal sa sám seba a potmehúdsky si obzrel staručký autobus, obvešaný krikľavými vlajočkami. Hrdza už nahlodala skoro celú karosériu, kedysi bola bledo modrá.

„Už asi celú večnosť,“ odpovedal si a obozretne pribehol k veteránovi. Otvárajúc dvere premýšľal nad káblíkmi alebo pakľúčom, lenže nakoniec kľúče boli v zapaľovaní.

„Veď aký idiot by kradol takýto črep,“ hundral si. Trochu prekvapený po hladkom naštartovaní, dupol na plyn a hrubým hlasom zakričal; „Ďalšia zástavka, budhistický chrám.“ Starý veterán šliapal prekvapivo dobre. Jeho vek odhadoval podľa benzínového motoru najmenej na dvadsiate storočie. Paradoxom bolo, že i keď mal najhlučnejší, najfarebnejší a najpomalší dopravný prostriedok v okolí, dostal sa do centra dediny celkom nepozorovane. Trvalo dlhú chvíľu, kým si niekoľko nepriateľských hliadok povšimlo čudne vyzerajúceho vodiča autobusu, poskakujúceho na sedačke a zahájilo paľbu. Okolo kabíny sa rozoznel kovový zvuk dopadajúcich guľiek. Sklo pred Bleakom vybuchovalo a zasypalo ho kryštálovým dažďom. Pokúšajúc si chrániť hlavu, vyskočil z autobusu. Zakotúľalo ho do náhodnej kopy sena. Autobus pokračoval v ceste, až si to nakoniec namieril do dreveného domu a s rachotom ho spolovice prevalcoval.

„Čert ber takýto deň. Som celý dolámaný, zničený a to ani pušku som nepoužil,“ odpľul si.

Našťastie, malá vežička chrámu sa nachádzala už len pár budov odtiaľ. Využil chaos z autobusu a prebehol cez ulicu. K utajeniu mu pomohol aj silný vietor. Rozvíril prach z trosiek domu a perfektne zakryl jeho ťažkopádny postup. Chvíľu bežal, chvíľu sa plazil, ale nakoniec sa mu podarilo dostať do najbližšieho domu. Bezmyšlienkovito vyšiel po schodoch pred dverami a pokúšal sa nájsť izbu orientovanú ku chrámu. Po vkročení do najlepšie vyzerajúcej miestnosti sa ocitol v kuchyni. Našiel tam asi päťročného chlapca, ktorý držal nožík na mäso. Díval sa na neho s vystrašenými očami.

„Pšš, neboj sa,“ utišoval ho prekvapený Bleak príjemným tónom. Otvoril vak a začal sa v ňom hrabať ako pravý kúzelník. Skoro sa nechtiac pomýlil a namiesto jablka vybral granáty, ale v poslednej chvíli to zachránil. V ruke sa mu objavilo zelené jablčko.

„Ešte si ublížiš,“ riekol a roztrasenému dieťaťu zobral nôž. Rozkrojil jablko na dve polovice a jednu polku mu so žmurknutím podal. Cez otvorené okno skontroloval uličku a s ťažkým odľakovaním sa zavesil z okna. Pred skokom ešte zakýval chlapcovi. Mal príjemný pocit,

stretnúť niekoho, kto vyrastal pod slnkom, aj keď patrila na opačnú barikádu. Dúfal, že ho zastihne lepší osud, ako mal on.

Ku chrámu sa dostal onedlho nato a s počudovaním celkom ľahko. Keby neprestával účinkovať Jumpik, tak by mu to prišlo aj zvláštne, no momentálne bol rád za tie dvere do chrámu. Boli z masívneho, nádherne vyrezávaného dreva. Mal z nich úctu a priečilo sa mu, pošpiniť pre tých ľudí posvätnú pôdu svojou nohou. Rozkaz bol však rozkaz, takže ich otvoril a vkradol sa dnu. Podľa ozveny zabuchnutých vrát sa ocitol v kamennej hale, kde panovala hlboká tma. Všade sa mihotali loptičky, žiarivé lietajúce vtáky lietajúce okolo neho, až nakoniec explodovali. Práve zažíval delírium a obával sa oprávnené, že ak nestratí vedomie, tak sa určite zblázni. S funením sa pokúsil o beh a cez prvé dvere, ktoré objavil, doslovne preletel. Za nimi bolo oslepujúce svetlo. Nevšimol si malý schodík, takže sa ocitol na mäkkej zemi. To čo uvidel na okolí, nedokázal od úžasu stráviť. Ležal na cestičke, ktorá smerovala do zázračnej záhrady, ukrytej za vysokými hradbami chrámu. Tieto záhrady mali všetku hravosť a pestrosť farieb, aké kedy videl. Bol už mnohokrát v Botanických záhradách v mestách, stačiacich si len elektrinou, nahradzujúcu slnko. Lenže tie veľké atrapy posypané umelinami a chemikáliami sa nedokázali vyrovnáť obyčajnej prirodzenosti prírody. Kvôli nadmorskej výške tu rástli hlavne malé farebné kvietочки podobné fialkám, biele plesnivce, snečné prvosenky, skalničky zakorenené v kamennom podlaží a množstvo iných, pre neho neznámych. Miloval flóru a rád si o nej čítal, ale o niektorých rastlinách nemal ani tušenia, že existujú.

„Au,“ zjojkol, keď si chcel jeden taký neznámy kvet odtrhnúť a narazil prstami nechtiac na strážiaci kaktus.

„Stračonôžka je už veľmi vzácna, tak mi ju prosím ťa nenič,“ povedal mu niekto priateľským tónom. Bleak zmeravel a dal prst na spúšť pušky. Rýchlo sa prekotúlal pod blízku skalú a namieril smerom, odkiaľ sa ozval hlas. Pár metrov od chodníku sa nachádzala lavička a na nej sedel starec usmievajúc sa od ucha k uchu. Rýchlo sa rozhladol po okolí, či nie je obkľúčený, ale boli tu len oni dvaja a okrem občasného vzdialeného výstrelu vládla v záhrade harmónia.

„Neboj sa. Nikto nás nebude vyrušovať v rozhovore,“ povedal starec. „Neváľaj sa mi v zvončekoch a pod' bližšie, už som sa ťa dlho načakal.“

„Ty na mňa čakáš? Je toto pasca?“ zľakol sa Bleak.

„Je pravda, že ťa sem mali dovliecť vojaci, ale svojou šikovnosťou si našiel cestu aj sám,“ stále sa usmieval starec.

„Kto vlastne si a o čom sa chceš rozprávať?“ stále si Bleak podozrivo prezeral okolie.

„Moje meno je Nick a rád by som sa porozprával o твоjich problémoch.“ Bleak tušiac, že ide o jeho obeť, sa nechal strhnúť zvedavosťou. „Vidím ti na očiach, že v tebe víri mnoho nezodpovedaných otázok,“ dopovedal Nick.

„Ak si teda taký múdry, tak mi povedz, čo ma trápi,“ pokúšal ho Bleak. Starec asi potreboval na niečo čas, lenže na čo? Na pomoc? Už len jeho rozprávanie zaujalo vojaka, ktorý zariskoval a pokračoval v rozhovore.

„Snívaš o slobode a hľadáš odpoveď na toto šialenstvo vo svete,“ pokojne mu odpovedal Nick, akoby očakával túto otázku. Bleak sa nepokojne zamrivil, lebo ten starec trafil do čierneho. Kto to bol ten záhadný vševěd? V kútiku duše mu závidel. Tiež chcel mať takú záhradu a pokojne si tu vysedávať. A očakávať vlastných vrahov? Nickov pokoj z budúcnosti ho až mrazil a nedokázal chladnokrvne myslieť na rozkaz, zneškodniť ho.

Nakoniec sa rozhodol a vstal. Vedel si predstaviť zúrenie plukovníka, keby ho teraz videl a jeho krik; Zabi toho bastarda!

„Si zaujímavý človek. Na prvý pohľad čistokrvný vojak, ale práve si porušil niekoľko rozkazov a začal dôverovať nepriateľovi,“ uznanlivo zahmkal Nick.

„Počúvam hlavne seba. A pravdu povediac sa tu smrti nebojím, lebo som ešte nevidel krajšie a vhodnejšie miesto na večný odpočinok.“

„Ďakujem ti za kompliment. Poďme sa prejsť, ukážem ti zvyšok záhrady,“ riekol Nick a pomocou palice vstal. Bez problému prešiel okolo vojaka a začal rozprávať zastreným hlasom.

„Som hrdý na tento kúsok raja. Okrem divej prírody už nenájdeš iné miesto, ako je toto.“

„Divej prírody?“ skočil mu do reči šokovaný Bleak.

„Veď buď trpezlivý. Kvôli ríšskej propagande vieš o svete tak málo,“ vzdychol si Nick. „Asi mi nebudeš veriť, ale pochádzam ešte z generácie, ktorá vyrastala v mieri a pod slnkom.“

Bleaka to ohromilo. Mal na jazyku toľko otázok, lenže bolo by to dosť detinské, keby ich vychrlil, takže bol ticho. Popritom si dával pozor, aby náhodou od únavy a bolesti neprišliapol jednu z množstva rastúcich snežienok. Starec sa len zasnene díval pred seba a tanečnými krokmi sa vyhýbal kvetom. Bleak sa cítil pri ňom ako slon v porceláne.

„Ako dieťa som vyrastal na farme a vedel si tak vážiť počasie, blahodarný a dôležitý článok k dobrej úrode. Preto, keď prišla Vojna sirôt, došlo k nukleárnym výbuchom a okolie nášho domova a obživy bolo zamorené rádioaktivitou. Nikdy som sa tam už nevrátil. Keby som tam zavítal, tak by som ešte doteraz našiel otvorenú sestrinu maľovanku s farbičkami a moje rozložené basketbalové kartičky, tak, ako sme to tam nechali počas úteku.“ Bleak nevidel starcovi do tváre, ale podľa hlasu vedel, že má v očiach slzy. Taktiež vycítil, že tá sestra už nežije a to miesto by ho duševne zničilo.

„Našťastie, dostali ľudia po tých tragédiách rozum,“ pokračoval Nick. „Uzavrel sa mier a vyzeralo to na veľmi dlhú dobu. Tie roky boli v znamení prosperity a všetci cítili pokrok a lepšiu budúcnosť. Zabúdalo sa na staré sváry a podanie rúk bolo úprimným gestom. V tej dobe sa však objavil Červený pútnik. Nečakane a bez žiadneho ohlásenia. Zabíjajúc všetko živé sa šíril ako mor, ktorý ak sa už dostal do krajiny, tak tam zostal a žiadny vietor ho nedokázal rozohnať. Ľudia sa museli schovať pod zem ako zver. Je pravda, že pomocou elektriny a vody si vyrobili kyslík a mestá postavili pod kupolami, lenže stále sme to my, kto prehráva a mrak pomaly zaplavuje posledné časti zemského povrchu,“ odmlčal sa smutne Nick pri kamennej studni. Bleakovi stojacemu stále v bezpečnom odstupe ho prišlo ľúto. Ten starec mal dlhý život, ale len pár rokov z neho bolo svetlých. Začínal chápať Nickovu odvahu rozprávať sa so svojím vrahom. Keď ticho pretrvávalo dlho, ozval sa; „Toto všetko poznám. Myslel som, že mi chceš povedať niečo dôležitejšieho.“

„Ja viem. Chcel som ti len trochu načrtnúť známu históriu. Teraz ti rozpoviem pravdu,“ riekol Nick a rukou rozčeril vodu v nádrži. „Vieš, pre ríšu nie si len profesionálny vojak. Si aj robot, naprogramovaný ich klamstvami. Vyrastal si v ich viere a pod dohľadom. Lenže ty aj po tých všetkých rokoch túžiš po prírode, miere, pravde... Je to zvláštne.“ Zmienka o výnimočnosti vyviedla Bleaka z rovnováhy.

„Ako si mám byť istý, že vy neklamete mňa?“ spýtal sa trochu podráždene. Všetky tie hádanky ho začali otravovať. „Prečo nejdeme k veci? Čím dlhšie sa tu s vami rozprávam, tým viac som vlastizradcom.“

„Netreznivý, horkokrvný, desivý. Takýchto vojakov si pestuje Ríša, aby mohla zničiť ich úhlavného nepriateľa. Lenže ty si napriek tomu začal používať hlavu a pýtať sa. Táto misia by bola pre teba posledná, vojak Bleak. Zo sľúbenej dovolenky by si sa už nikdy nevrátil,“ šokoval vojaka Nick stále normálnym hlasom.

„Prosím? To mi chcete povedať, že by sa ma po všetkých tých rokoch služby zbavili?“ neveril vojak vlastným ušiam.

„Začínaš byť nebezpečný,“ pokrčil starec ramenami. Bleak celkovo vyvedený z miery sa opieral o malý stromček. O čom to sakra ten starec rozpráva? pýtal sa sám seba v duchu.

„Ako nebezpečný?“ zmohol sa až po dlhšej odmlke. Začínal mať z celého tamojšieho života zlý pocit.

„Práve som sa chcel k tomu dostať,“ upokojil ho Nick. „Jednu vec sa nauč do budúcnosti. Hrubou silou nič nezískaš. A ako vraví tretí Newtonov zákon, ak na nejaké teleso pôsobíš istou silou, druhé teleso pôsobí tou istou silou. To znamená, že násilie môže napáchať viac škody ako úžitku. V ríši postavenej na terore a sile sa nikdy nedosiahne dokonalý pokoj. Vždy bude treba látať štrbiny minulosti strachom,“ odmlčal sa na chvíľu Nick, aby sa mohli myšlienky usadiť v Bleakovej hlave.

„Cyrilus, vodca Ríše, vymyslel plán na svetový mier. Ak by sa mu podarilo vnútiť všetkým ľuďom vládu jednej ideológie, tak by mohol vytvoriť mier na večné veky. Preto vytvoril zbraň, ktorá sa šírila po zemskom povrchu a tak zmietla do zatratenia všetkých jeho známych, ale i relatívnych odporcov. Červený pútnik neprišiel z vesmíru v podobe kométy či dokonca mimozemského zásahu. Vznikol v ľudských laboratóriách a je určený na hromadné ničenie,“ povedal sklesnutý Nick. Díval sa pred seba a na jeho tvári sa zračilo utrpenie.

„Nezmysel,“ vyhrkol Bleak. „To by žiadny človek nespravil. Kvôli pútnikovi zomreli miliardy ľudí. Správame sa ako zvieratá, ale nie až také bezcitné,“ pri konci vojak až kričal od zúrivosti i keď plúca to nezvládali.

„Chápem, že mi nechceš uveriť. Je to ťažké zistenie, sám to poznám na vlastnej koži a už desaťročie sa s tým pokúšam žiť. Teraz ti poviem všetko o vašej Ríši a je len na tebe, či mi uveríš,“ riekol Nick a oprel sa o vodnú nádrž. „Ja a Cyrilus sme vyrastali ako dobrí kamaráti. Už ako malí sme dokázali hútať nad dospeláckymi vecami. Fungovanie hypoték nás napríklad viac fascinovalo než hračky. Boli sme najlepší kamaráti s vážnymi pohľadmi na svet. Zlomom bola už spomínaná Vojna sirôt, kde ináč zomrelo taktiež obrovské množstvo ľudí. Vyrastali sme v jej tieni a premýšľali, akoby sa dal spraviť večný mier. Ja som sa dostal vysoko do vtedajšej politiky a podarilo sa mi spraviť mier medzi rozhádanými štátmi. Lenže on v to neveril. Spravil si vlastnú utópiu postavenú na totálnom režime vlády jedného človeka po celom svete. Pútnik mu mal vyčistiť pole a to sa mu aj úspešne darí. Asi o tom nevieš, ale po objavení sa toho smogu, ako prvý mal vybudované prvé chránene mesto a zázračne bol pripravený na apokalypsu. Keď som sa to dozvedel, tak som sa z toho zrútil. Smog sa šíril nesmierne rýchlo a na rôznych miestach. Prežili len tí, čo ušli do vyšších pásiem alebo pod zem,“ dopovedal Nick. Bleak aj napriek všetkým faktom nedokázal zvládnuť toto stretnutie a uveriť, že by Ríša a kancelár boli schopní niečo takého spraviť. „To vôbec Cyrilusovi nezáleží na planéte?“ zúfalo sa spýtal.

„Záleží, aj keď to možno tak nevyznie. Kancelár je presvedčený, že mier bude vtedy, ak na Zemi bude len jedna vláda, vážiaca si prírodu a staré ľudstvo znečisťujúce odpadkami a nivočiace svoje okolie bude vyhladené. Pútnik je zvláštny tým, že v pôde nezanecháva nebezpečné látky. Potom, keď nebudú odporcovia, vyčistí Zem od smogu a začne znova osídľovanie.“

„Ale to je choré,“ vyhrkol Bleak. „Predsa nie všetci znečisťovali Zem a zomrelo veľa nevinných.“

„Aj ja som sa mu to pokúšal vysvetliť, lenže on bol hluchý. Šiel si za svojim cieľom aj cez mŕtvoly, preto teraz stojím tu ako jeho úhlavný nepriateľ a rozprávam sa s jeho nájomným zabijakom. Moc mu zatienila spomienky na detstvo. Mal ma zabiť sám a nie zbabelo nechať to spraviť niekoho iného,“ krútil Nick hlavou. „My rebelanti, skoro poslední slobodní ľudia, bojujeme za staré časy a vymetanie tej rakoviny, ktorou nakazili náš svet. Za čo bojuješ ty?“ Bleakovi sa zatemnilo pred očami a roztrasene si sadol na kameň. Už dlhú dobu chcel svoju lúku a slnko, lenže až teraz zistil, že svojou činnosťou to len nivočil. Za čo vlastne bojoval? Uveril tým veciam, lebo veľa vysvetľovali.

„To som doteraz počúval rozkazy najväčšieho vraha v celej histórii?“ spýtal sa dívajúc sa do zeme. „Som hanbou celej rodiny,“ žalostne vyslovil. Spomenul si na svojho nebohého otca, keď mu na smrteľnej posteli poradil posledný krát; „Rob to, čo ti srdce káže a rob to dobre.“

„Nie. Robil si veci, ktoré boli podľa teba správne a vykonával si ich dobre. Nemal si ako vedieť o ríšskych praktikách a temných tajomstvách. A taktiež ani o tom, že by sa ťa po mojej smrti najradšej zbavili.“

„Počkaj, odkiaľ vlastne vieš o mne a tej sľúbenej dovolenke?“ zarazil sa Bleak.

„Neviem,“ usmial sa Nick. „Len som si domyslel, že nejako by sa ťa chceli zničiť zo sveta. Ak vravíš, že to má byť v podobe dovolenky, tak sa zo srdca smejem na ich veľkej kreativite.“ Bleaka napadla myšlienka, ako letí lietadlom do nejakej destinácie pre vojakov a zrazu by sa pokazil motor, odtrhlo krídlo alebo došiel benzín. Jeho tímu by sa povedalo, že vletel do strašnej Pútnikovej búrky a stratil sa v kúdoloch prachu, osvetľovaných krkolomnými bleskami. Hrozná predstava.

„Už poznáš pravdu. Je len na tebe, ako s ňou budeš narábať. Zostaň dobrým človekom a tá správna cesta si teba nájde sama. Teraz vykonaj prácu a odíď v pokoji,“ spojil svoje ruky do modlitby a postavil sa odovzdaným postojom pred vojaka.

„Čo? Ja.. ja to nedokážem,“ šokovane sa vykotal Bleak. „Ak si mi neklamal, tak už nechcem viac prelievať krv pre toho šialeného vodcu.“

„Milé od teba, ale pochabé. Pomocou pútnika ovládol celý civilizovaný svet. Musíš to vykonať a vrátiť sa, ináč zomrieš. A o mňa sa neboj, aj tak som už strašne starý a každú chvíľu zomriem. Verím, že pri tebe to bude rýchle a bezbolestné.“

„Nevraveli ste, že sa ma zbavia, keď sa vrátim?“ spýtal sa Bleak.

„Chcú sa zbaviť zvedavého, drzého a zasnívaného vojaka. Daj im na oko to, čo chcú a ešte ťa povýšia,“ žmurkol potmehúdsy Nick.

„Teraz ťa nechápem, mám byť ako oni? Čo si mi týmto rozhovorom chcel povedať?“

„Že stále je čas na zmeny,“ riekol stavec a otočil sa s rozpaženými rukami ku dverám. Tie sa o sekundu na to rozleteli v obrovskej explózií. Záhradu zaplavil hustý mrak prachu a trosiek. Celú melodramatickú scénu, vystrihnutú ako z filmu, umocňovala pokojná Nicková tvár.

„Bleak?“ skríkol prekvapený George vystupujúc z toho závoja skazy. Zmetene pozeral na kamaráta, ktorý kľáčal pri nohách Nicka.

„Zostaň, kde si,“ vyhrkol George a namieril samopal na starca, zle pochopiac ich postavenie.

„Nie.“ vykrikoval Bleak, ale to už guľka opúšťala komoru ríšskej automatickej pušky. Len tesne mu so svišťaním preletela okolo hlavy. Za ním sa ozval tichý povzdych. Vydesene sa pozrel za seba a s hrôzou zaznamenal Nickov pád do kvetinového sadu. Konečne našiel večný pokoj a mier, bleslo mu hlavou a od vyčerpania upadol do mdlôb.

Prebudil sa o pol hodinu, na chrbte silného Johanssona.

„Čo sa stalo? Kde to ideme?“ vyjachtal zmätene Bleak.

„To sú čo za otázky?“ ozvala sa Líza. „Robíme presun na miesto vyzdvihnutia.“

„A čo je s Nic.. ee.. so záhradou?“

„Je mi to ľúto Bleak. Dobré viem ako zbožňuješ kvety, ale práve tam prebieha bombardovanie, aby sa zničil každý náznak odporu.“

„Nie,“ skríkol vojak plný bolesti. Bomby ,spravodlivosti, decimovali život na tomto nehostinnom mieste a to len preto, že sa nepodriadili pravidlám Ríše. Bolo tam toľko nevinných ľudí a unikátnej prírody.

Kto má predsa právo brať unikátny život?

Znova sa strácal v mdlobách a prosil Boha aby sa z nich už nezobudil.

Autor: Mário Lukáč

Hodnocení:

Dawen: 4

Cheky: 4

Ssyx: 3

Tína: 3

Viky: 3

Průměrná známka: 3,4

Dawen

Tak slibně to začínalo... A tak se to po... Proč by někdo posílal vražedné komando, když pak celou oblast vybombarduje do mrtvé? Nejlepší voják, kterého rozhodí jeden rozhovor? Kde je souboj se zbytkem jednotky po "prozření?". Ne prostě odložit do šuplíku a za půl roku přepsat.

Tína

Proč? PROČ? Promarněná šance, o to horší, že ta šance byla velká. První část mě vnadila na něco úplně jiného, i když hlavní hrdina mi svou jalovou vzpurností moc sympatický nebyl. Začátek byl poetický, s dobře propracovanou "budoucností", zahrál i na notu military sci-fi, které mám ráda, líbilo se mi nastínění ostatních postav... a od setkání s Nickem se to všechno redukovalo na rozhovor o tom, že pravda je tam venku, který nejen že neměl rozumně uvažujícího člověka o ničem přesvědčit, ale ve výsledku neměl žádný smysl, stejně jako Nickova smrt, protože hlavní hrdina nebyl schopný (nebo ochotný) předstírat oddanost, jak ho mnich žádal. Jak se projevovalo to, že byl nejlepší? Co vlastně uměl? Poslušný nebyl, nic nepředvedl, a když se mohl stát pískem v mocenském soukolí, ve které nevěřil, zakřičel Ne! a radši omdlel? Škoda, velká škoda. Souhlasím se Ssyxem, promyslet, přepsat, dodat pointu. Klidně prodloužit, udělat z toho boj jedince se systémem, ať už s dobrým, nebo tragickým koncem, nebo boj proti bývalým spojencům, přátelům (?), Líze a spol. Potenciál to má, dle mého výrazný, autor psát umí, jen do zjevně promyšleného univerza zasadil silně neuspokojivý mikropříběh.

Ssyx

Nevím, z téhle povídky jsem skutečně rozpačitý. Začala tak dobře a tak pitomě ji podupalo vojákovo zasněné idiotství a autorovo useknutí konce. Přepsat, nechat nějaký ten čas vyhnít a znova přepsat. Hlavní výtky už předemnou napsal Cheky, přečtěte si jeho recenzi.

Cheky

Trest smrti za vraždu povídky!

Tahle povídka byla jediná, u níž jsem si od začátku říkal, že by měla vyhrát. Od druhé strany se to začalo kazit a v závěru se autorovi podařilo dokonale zabít vše, co bylo zajímavé.

Napřed ale chyby v jazce:

"Ostrá bolest' po celom tele ho, ale nenechala na pochybách..." - Tam čárka určitě být nemá.

Stejně tak "spokojeným krocháním, obhrýzlo snůrky".

Věta "žiarivé lietajúce vtáky lietajúce okolo neho" by zasloužila poopravit.

Věty "Ako dieťa som vyrástal na farme (...). Preto, keď prišla Vojna sirôt, došlo k nukleárny výbuchom(...)," by zasloužily popravit, neboť říkají, že k nukleárním výbuchům došlo, protože mluvčí vyrůstal na farmě. Darebák.

Pak tam jsou ještě nějaké dvojtečky namísto trojtečky. Jinak je to jazykově celkem v pořádku. (Mimochodem, zaujalo mne jméno hlavního hrdiny: Vojín Bělice, to je poetické.)

Avšak ani jazyk nezachrání nedostatek smyslu.

Přítom to začíná fakt skvěle! Vojna sirôt, po které přišla jaderná apokalypsa a co zbylo, to ničí Krvavý pútník, lidé žijí v podzemí, pod kupolemi nebo na palubách obrovských letadel, skoro celé Zemi vládne fašistická Říše a my se chystáme sledovat osudy elitního vojáka, nejlepšího, jaký je na skladě. Super! Loni jsme měli podobnou povídku, v níž na Zemi vyhrězlo samotné Peklo, to bylo moc pěkné a nyní jsem očekával něco podobného. No, tak ne.

Takže co všechno je špatně:

- Voják je vzburzen s tím, že se má okamžitě dostavit na můstek. Dává si ještě patnáct minut načas, však se svět nezboří. Jak pomalu musí letět letadlo, aby v jeho rozvrhu akce nehrálo patnáct minut žádnou roli?

- Jiní by dostali kuli do hlavy, ale on byl nejlepší voják. No a? Já být fašistickým diktátorem, tak zavedu za kázeňské přestupky bičování, to i ten nejlepší voják po třiceti devíti ranách vyměkne a naučí se chodit načas.

- S tím fašistickým diktátorstvím to nebude takové žhavé, bojová porada se odehrává v kruhu rodinném.

- První mise do čistého prostředí, první mise ve dne, a hned naostro? Tak elitní skupina vojáků by snad mohla podstoupit sem tam nějaký trénink.

- Letadlo letí opravdu velmi pomalu, když si elitní supervoják může dovolit zkamenět ve dveřích a kochat se slunečním světlem.

- Když už jsme u slunečního světla: Smog se drží dole, správně? Himaláje jsou díky tomu nad smogem, správně? Tak v jaké letové hladině se, dočerta, pohybuje ten bombardér, že sice může bombardovat Himaláje, ale současně je celý pod smogem, protože kdykoliv voják vykoukne z okna, vidí pořád jenom karmín?

- Je fakt super, jak jsou všichni jedna rodina, ale klidně nechají raněného bez pomoci, bez ochrany, ležet někde v chlívků. Sice mu nechají vzkaz, ale v něm scházejí drobnosti, jako třeba co se děje, kam jdou, kdy se vrátí... Mimochodem, i kvůli ztracení tabletek mají vojáci povzbuzující látky v autoinjektorech.

- Takže maník nadopovaný bojovou drogou vjede v autobuse do vesnice nepřátel, ti po něm spustí palbu, on vyskočí, přeběhne ulici, schová se do domu, tam se začne starat o náhodné nalezené...

- Pro kluka z vesnice muselo být jablko vypěstované v hydroponice pod zemí opravdu skvělým dárkem.

- Voják potká svůj cíl, nebo to aspoň tuší. Cože? Vždyť před hodinou se koukal na jeho fotku!

- Jestliže se nejlepší voják Říše nechá nachytat při obdivování kaktusů, vysvětluje to, jak je možné, že jeho tým vyrazil do mise výrazně dříve a dorazil výrazně později.

- Teď přichází ta chvíle, kdy se hrdina dozví, že vše, čemu doposud věřil, je špatně. No a? Vždyť on tomu stejně nevěřil. On v té fašistické Říši nežil! Válí se na své palandě, rozbíjí strop, sní si svoje sny a to je vše, co o něm víme. Nemá rodinu, nemá vůbec žádný vztah k Říši, je to člověk odnikud, tabula rasa. Pak se nelze divit, že se nechal konvertovat na opačnou stranu během dvou, tří vět.

- Ale pořád ještě je naděje, že v tom Nickovi něco je. Jak mohl vědět o dovolené? Jsou špehové rebelů všude? Jsou tibetští mnichové jasnovidci? Ne. On si to prostě vycucal z prstu, protože to tak autor chtěl.

To je prostě vražda povídky.

Viky

Není tak dobrá, aby byla na 2; hrdina idiot a ne nejlepší voják bla bla...

Meehail

Známka: 4

Pre mňa najhoršie napísaná vec v celej súťaži. Po dočítaní som sa rovnako ako hlavný hrdina strácal v mdlobách a prosil Boha, aby už bolo po všetkom.

Vadí mi pátos príbehu, ktorý je generický a nudný. Autorovi neverím ani slovo. Neverím hlavnej postave, ktorá je dokonalý vojak a zároveň má rada fialky. Rozumiem zámeru a protikladu rámci tejto postavy, ale je to podané neskutočne prvoplánovo, priehľadne. Pri druhom čítaní pred písaním hodnotenia som si poviedku prečítal ešte raz a tak som mal možnosť naplno si vychutnať a precítiť úvodný sen, kde tento dokonalý vojak v belasom pudingovom raji urobí ladný kotrmelec a rozbehne sa uháňať o preteky s vetrom a pretekať sa s chumáčikmi mrakov. Už chýba len to, aby pri tom výskal ako malé dievčatko. Alebo dúha, na ktorej sa bude môcť spustiť. Ako v tomto videu: <https://www.youtube.com/watch?v=QH7hj1nauTc>

Jednotlivé prvky deja sú miestami až neveriteľne komické a vlastne sa väčšina prvkov poviedky hodí do paródie, napríklad preniknutie k cieľu na farebnom autobuse, pričom je cieľ v úvode popísaný ako určite dobre chránený.

Rovnako nestráviteľné pre mňa boli ďalšie archetypálne postavy - dokonalá blondínka, špecialista na pyrotechniku, ktorý si údajne nevie ani sám nabiť zbraň, premúdrelý, trochu mystický starček pohybujúci sa po záhrade tanečným krokom, či svetovládca, akých nájdeme v lacnej literatúre a filmoch stovky.

Čítalo by sa to ako tak, ale jazykovo to tiež nie je žiadna sláva. Autor je vzácny prípad človeka, ktorý na rozdiel od zvyčajných gramatických neznabohov čiarky nielen vynecháva tam, kde by mali byť, ale pravdepodobne v zmysle zachovania rovnováhy ich pridáva na tie najčudnejšie miesta (Mala na výšku len meter a pri jeho tvrdej hlave, musel personál opravovať plafón skoro každé ráno./Ostrá bolesť po celom tele ho, ale nenechala na pochybách), čo vrcholí na konci poviedky vetou „Bomby ,spravodlivosti, decimovali život na tomto nehostinnom mieste“.

Ďalej má autor problém s ukladaním informácií vo vetách, nová informácia je uvedená často pred východiskom vety, napr.: Miesilo sa na povrchu planéty toľko farieb, od zemitej hnedej až po tmavomodrú. (vhodnejšie: Na povrchu planéty sa miesilo toľko farieb, od zemitej hnedej až po tmavomodrú).

Opisy sú ťarbavé a prvoplánové (Na holej hlave sa mu ťahala dlhá ryha končiaca len pár milimetrov od pravého oka. Tento škrabanec spolu s tvrdými rysmi tváre mu dodávali hrôzostrašný výzor. Tvár, ktorá mu zakrývala dušu pre detail.) Alebo „Keby nebol tak dôležitý pre tím v oblastiach elektroniky a pyrotechiky, tak by ho ihneď s radosťou Bleak vyhodil von, ale bez padáka.“

O nič lepšie na tom nie sú niektoré dialógy („Moje meno je Nick a rád by som sa porozprával o твоich problémoch.“). Objavujú sa aj vety, ktoré neprežili tvorivý proces bez ujmy na zdraví („Celú melodramatickú scénu, vystrihnutej ako z filmu“, „nejako by sa ťa chceli zničiť zo sveta“).

V texte nájde čitateľ bohemizmy (moc vo význame veľmi, horkokrvný), chyby (Lízi, napísaní, posledný krát) nie príliš vhodný slang (repráky), nesprávne použitie pádov („od chodníku“, správne „od chodníka“, nesprávne novotvary v pádoch (miere namiesto mieri)

problémy s používaním reflexných zámen („Až vtedy si všimol krúžok v jeho ruke“ - správne „vo svojej ruke“. Alebo „vsadil na jeho druhov“ – správne „na svojich druhov“), chýbajú písmená (podobný namiesto podobných, m namiesto má), za bodkami na konci viet občas chýba medzera.

Mimochodom, názov je absolútne neadekvátny. Zo scény so štyrmi nádychmi by sa dobrá poviedka pravdepodobne dala napísať, ale tu sú len spomenuté okrajovo, tak nerozumiem, čím si zaslúžili miesto v názve.